

T.C.
İSTANBUL
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Soruşturma No : 2010/23967

İFADE TUTANAĞI

Müşteki G. M.

Müştekiye CMK . M. 234. Uyarınca; delillerin toplanmasını isteme, soruşturmanın gizlilik ve amacını bozmamak koşuluyla Cumhuriyet Savcısından belge örneği isteme, vekili yoksa baro tarafından kendisine bir avukat görevlendirilmesini isteme, 153. Md. Ye uygun olmak koşuluyla vekili aracılığı ile soruşturma belgelerini ve el konulan ve muhafazaya alınan eşyayı inceletme, Cumhuriyet Savcısının, kovuşturmaya yer olmadığı yönündeki kararına kanunda ayazılı usule göre itiraz hakkını kullanma hakları hatırlatılıp açıklandı.

Müşteki haklarını anladığını , kendi avukatım AV.YASİN DIVRAK - 28614 Huzurunda ifadesini vereceğini beyan etmekte, müştekiden olayla ilgili şikayet ve delilleri soruldu;

SORULDU : Gazze Halkına insani yardım ulaştırmak 27 Mayıs 2010 Perşembe günü akşam ‘‘Mavi Marmara’’ gemisine binmeye başladık. Bagaj, gümrük ve pasaport işlemlerinin tamamlanması sonucu saat 24:15 civarında Antalya limanından ayrıldık. Gemide her yaşta insan vardı. Dünyanın pek çok ülkesinden başka dinlerden ve mesleklerden 600 civarı insan yola çıktık. Geminin yükü gıda, ilaç, tıbbi cihazlar (röntgen cihazı, dializ makinesi, ultrason, sakat arabası) jeneratör, oyuncak, bebek bezi ve mama gibi çok sayıda temel ihtiyaç malzemeleri idi. Rotamızın Mısır üzerinden Gazze olduğu söylendi. Pazar günü akşam saat 22.30 sıralarında pencerelerden ufuk çizgisinde çevremizi kuşatan onlarca gemi gördüm. Bize doğrultulan projeksiyonların ışığında gemimizin etrafında sayma imkanı bulamadığımız askeri botları gördük.Bu sırada Uluslar arası sulardaydık karaya 70-75 mil vardı. Ömrü boyunca gerçek bir tabanca görmemiş ve hiç silah sesi duymamış bir insan olarak bunca askerin ve silahın arasında kalmıştım. Çatışma anında kadınlar-görevli arkadaşlar hariç- bize ayrılan yerdeydik. 8:30 gibi yukarı çıkmamız istendi. Olduğumuz yerden çıktığımız anda karşılaştığımız manzara korkunçtu. Gemi zemini tamamen ıslaktı. Köşelere kanlı sular birikmişti. İlk kez bu kadar kan gördüm. Yerlerde kana bulanmış eşyalar vardı. Üst kata çıkıp daha önce erkeklerin kaldığı bölüme girdiğimizde ise-bir ay sonra bile sağ tarafıma baktığımda gördüğüm-yerde dört kişinin öldüğünü gördüm. 5-6 saat önce bize çay kahve ikram eden veren ağabeylerden dördü artık yaşamıyordu. önümüzdeki sıra sıra cenazelerin başında duruyorduk. Bir süre sonra önümüze yaralılar getirilmeye başlandı. Bu kadar ağır yaralı insanları ilk kez görüyordum. Aslında ölmüş olduklarını sandık. Ve o düşünceyle bir an önce sırtımıza vurup bir hastaneye ulaştırma isteğiyle kıvranırken, o yaralılara yarım saat-kırk beş dakika ne müdahale ettiler ne de birilerinin yardım etmesine izin verdiler. Daha sonra dışarı çıkardıkları o ağır yaralıları helikopterlere ise iki -iki buçuk saat sonra aldılar. Askerler yavaş yavaş olduğumuz yere doğru girmeye başladılar. Bu kadar korkunç görünümlü ve teçhizatlı askerlerle ilk kez karşılaşmıştım. Her taraflarında uzun silahlar, bombalar, kurşunlar, tüplerde renkli sıvılar, tabancalar doluydu. Üniformaları, fizikleri ve teçhizatlarından dolayı, birçok farklı askeri grupların olduğunu zannediyorum. Etrafımızı kuşattıktan sonra sürekli ‘‘konuşmayın, oturun’’ uyarıları almaya başladık. Ve en korkuncu da ilk kez bu kadar yakından gördüğümüz silahların sürekli üzerimize doğru tutuluyor olmasıydı. Parmakları hep tetikteydi. Bir an hapsirsalar silahları patlayabilirdi. Bizi güverteye çıkarmak için sıraya dizdiler. Önümdeki arkadaş geçti ve kadın askerin yanına gitti, arkadaşımın elleri kelepçelenmişti. Yukarı çıkarken bütün erkeklerin ellerinin arkadan kelepçelendiğini ve o ıslak zemine diz çökmüş vaziyette oturtulduklarını gördüm. Birçoklarının elleri kelepçeden dolayı morarmıştı. Bazılarının gözlerini bağlamışlardı. Özellikle gözleri bağlı gençler, kendimizi çok çaresiz hissetmemize sebep oldu. Güverte tam bir işkence haneydi. Güneş tam

tepemizdeydi. Güverteyi kapatan Türk Bayrağı branda yırtılmıştı. Erkeklerden birkaç kişi yırtıkta olsa o brandayı çekerek biraz gölge sağlamaya çalıştılar. Fakat ağabeyleri tutup yere attılar. Aşağı yukarı saat 10.30 dan 14.30'a kadar o güneşin altındaydık. Ne su ne de yiyecek verdiler. Bu arada da 6 yaralıyı beş metre üstümüzde duran helikopterlerle taşıdılar. O helikopterlerden her birine iki yaralı çektiler. Yaralıları on beş-yirmi dakikada çekiyorlardı fakat helikopterler daha sonra bir o kadar daha tepemizde duruyorlardı. Gürültüden kulaklarımız duymaz oluyordu. Ayrıca pervanelerin rüzgarından deniz suyu insanları ıslatıyordu ve boştaki bütün eşyalar tepemize savruluyordu. Helikopterlerin biri gittikten dakikalarca sonra kulaklarımız duymaya başlarken bu kez diğeri geliyordu. Bir ara kaptan köşküne çıkan duvarları hep kan olan yukarıda bir takım gölgeler fark ettim. Bir süre sonra oradan aşağıya bir sedye attılar. Kim olduğunu anlamaya çalışırken sedyeye ceset poşeti örtüp içeri çektiler. Daha sonra üç sedye daha bıraktılar. Bu sedyedekilerin başlarından bellerine kadar poşet geçirilmişti. askerlerin arasında bir de köpek vardı. Ağzı tasmalı olan hayvanın vücudu kan içindeydi. Değişik maskeli, üniformalı ve çanta gibi farklı malzemeli, insanlarla muhatap olmayan o kadar farklı ekipler vardı ki, o gemide çok kötü şeyler yapıldığına inanıyorum. Bizi tekrar aşağıya aldılar. İkinciye doğru kelepçelerimizi –kadınların –kestiler. Aşağıya indiğimizde bizi tam bir savaş alanı karşıladı. Bütün valizler talan edilmişti. Telefonlar, laptoplar, fotoğraf makineleri ya kırılmış ya da alınmıştı. Geminin koltuklarını paramparça etmişlerdi. Elimizdeki küçük çantalar dışında (ki içinde sadece pasaportlar ve ufak tefek şeyler vardı) hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Her şey çöp olmuştu. Limana yanaşınca bizleri grup grup yapıp çıkışa doğru götürmeye başladılar. Bir dizilmemizi istediler. Orada beklerken karşımdaki asker yanındaki arkadaşına’’bak şimdi ne yapacağım’’ der gibi bir baş işareti yaptı. Ve sonra elindeki, ağız bir su bardağı genişliğinde olan silahını göğsüme dayadı. Uzun bir süre benim tepkimi bekledi. İlk kez gerçek bir silah bana değdi.. Sorgulamalar yapıp parmak izi alıp fotoğraflarımızı çektiler. Üç kez hakaretler altında arandım. Basit bir sağlık muayenesi faslı gördük. Sadece bir form doldurtular. Saat 21.00 gibi başlayan işlemler ve sorgular bittiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Telefon sim kartım, başörtü iğnelerim çantamdaki bazı özel eşyalarımı aldılar. Bunların sonra teslim edileceğini söylediler. Fakat hiç birini alamadım. Sim kartımı istediğimde ise “kopyaladıktan sonra” vereceklerini söylediler. Sabaha doğru hapishaneye geldik. Tuvalet ve banyoda kamera vardı. Telefon etmemize izin verilmedi. Ve sabah lağım borusunda meydana gelen arıza biz oradan ayrılana kadar giderilmedi. Sürekli bulunduğumuz koridorun tabanı lağım suyuyla kaplıydı. Havaalanına vardığımızda ise yine çok ince bir aramadan geçirildik. En son binadan çıkarken otobüslerle küçük çocukları getirip bizleri bir şeyler söyleyerek gösterdiklerini gördüm. Aradan bir ay geçti. Bir aydan ağlayamıyorum, uyuyamıyorum, o günlere ait benzer şeylerle karşılaştığımda yada düşündüğünde zihnim dağılıyor, zaman mefhumu karmaşıklığını koruyor, yarım saat- bir saat öncesini hatırlamakta zorluk çekiyorum, olaylara karşı tamamen tepkisizim. Yaşadığım şeyler özellikle psikolojimi harap etti. Ben İsraili görevlilerden bana yapılanlardan dolayı şikayetçiyim. Dedi.

Hazır olan vekilden soruldu.: İfadeye aynen katılıyoruz. sorumluların cezalandırılmasını talep ederiz. D edi.Beyanı okundu. Hep birlikte imza altın alındı.
05/07/2010